יש אם למקרא · בתר קרייה אזלינן דהיא עיקר: **הא דאמרן** · ירשיעון קרינן: **אקרא אני** · יכולני לקרות וטמאה שבעים כנדתה (ויקרא יב) דהא לא כתיב שבועיים מלא: **טמא בזכר** · שבעת ימים: **וטיהר** · שלשים ושלשת ימים: **וטימא בנקבה** · לשבועיים: **וטיהר** · ששים יום וששת ימים: **כפלים** · וטומאה דיולדת זכר שבעה הלכך דנקבה שבועיים: **כל הניתנין** · עולה ושלמים ואשם הטעונין שתי מתנות שהן ד' שנתנם במתנה אחת: **כיפר** · דכתיב ודם זבחיך ישפך שפיכה אחת במשמע: **קרנות קרנת קרנת** · (ויקרא ד) בחטאת של מזבח החיצון כתיב: בשעיר דנשיא כתיב קרנת חסר, ובכבשה דיחיד כתיב (שם) *קרנות מלא, ובשעיר' דיחיד כתיב (שם) קרנת חסר, אבל הנך דפר כהן משיח, והעלם דבר במזבח הפנימי כתיב (שם) והתם כולהו מודו דמתנה אחת מעכבת בהן וב״ש אזלי בתר קרייה: **ואימא** · לב״ה כולהו למצוה דהא כולהו צריכי למכתב למצוה, ועיכוב דחדא מנא להו, אימא אע״פ שלא נתן כלום כיפר: **בכדי** · בלא כלום: **שתים** · דפנות של סוכה: **כהלכתן** · שלימות: **אפילו טפח** · ברוח י׳ טפחים: **למסורת** · שנמסרה כתיבתו לכתבו חסירה: **אתאי הלכתא** · דאמרינן התם מחיצות הלמ״מ ומוקמינן לה לגרוע לדופן אחית: **נפשות** · היינו דם דאיקרי נפש: **רביעית** · היא שיעור חיותו של אדם ובלא״ה לא איקרי מת עד שיהא בו שיעור מיתה: **שתי נפשות** · משמע משני ב״א וכתב מת כדי מיתה היינו רביעית: ורבנן פליגי עליה ואמרי עד שיהא השיעור מאדם אחד דנפשת חסר כתיב: **בחלב אמו** · יכול בחלב אמו אבל בחלב מותר לבשל:

מכות ח. · [קדושין יח: וש״נ] · [בכל התוספי ותיקונים גם במסורה קרנת חסר כתיב] · פסחים פס. זבחים לו: · מהרש״א מ״ז · זבחים לז: · סוכה ו: נדה כו. · נזיר לח. מס: נג: · [חולין עב.]

ורבנן "ירשיען" כתיב. *א״ר יצחק בר *(יוסף) [נ״י יוסי] אמר ר׳ יוחנן: רבי, ורבי יהודה בן רועץ, ובית שמאי, ור״ש, ור׳ עקיבא כולהו סבירא להו *יש אם למקרא. רבי הא דאמרן. ר׳ יהודה בן רועץ דתניא שאלו תלמידים את ר׳ יהודה בן רועץ אקרא אני °"שבעים" (ויקרא יב) יכול תהא יולדת נקבה טמאה שבעים? אמר להן טימא וטיהר בזכר, וטימא וטיהר בנקבה, מה כשטיהר בזכר, בנקבה כפלים, אף כשטימא בזכר, בנקבה כפלים. לאחר שיצאו יצא ומחזיר אחריהם אמר להן אי אתם זקוקים לכך "שבועים" קרינן ויש אם למקרא. ב״ש דתנן *ב״ש אומרים "כל הניתנין על מזבח החיצון שנתנן במתנה אחת כיפר *(שנאמר °ודם זבחיך ישפך) (דברים יב) ובחטאת שתי מתנות ובית הלל אומרים באף בחטאת שנתנן במתנה אחת כיפר *ואמר רב הונא מ״ט דב״ש? °"קרנות, קרנות, קרנות" (ויקרא ד) הרי כאן שש ארבע למצוה ושתים לעכב, ובית הלל אומרים "קרנות, קרנת, קרנת" הרי כאן ארבע ג׳ למצוה ואחת לעכב, ואימא כולהו למצוה? כפרה בכדי לא אשכחן. ר״ש *דתניא ישתים כהלכתן ושלישית אפילו טפח ר״ש אומר שלש כהלכתן ורביעית אפילו טפח במאי קמיפלגי? רבנן סברי יש אם למסורת ור״ש סבר יש אם למקרא: רבנן סברי יש אם למסורת "בסכת, בסכת, בסוכות" הרי כאן ארבע: דל חד קרא לגופיה, פשו להו תלת, אתאי הלכתא גרעתא לשלישית ואוקימתא אטפח, ור״ש סבר "בסוכות בסוכות בסוכות" הרי כאן שש דל חד קרא לגופיה פשו להו ארבע, אתאי הלכתא גרעתא לרביעית ואוקמיה אטפח. ר״ע דתניא *ר״ע אומר מניין לרביעית דם שיצאה משני מתים שמטמא באהל שנאמר °"על כל נפשות מת לא יבא" (ויקרא כא) ורבנן "נפשת" כתיב. מתקיף לה רב אחא בר יעקב מי איכא דלית ליה יש אם למקרא והתניא °"בחלב אמו" (שמות כג) יכול בחלב

אמרת

ורבנן ירשיען כתיב · *וישכבן כתיב דפרק במה בהמה (שבת דף נה:) אפי׳ רבי מודה משום דקרא מוכח דפנחס לא חטא שייחסו הכתוב: **כולהו** סבירא להו יש אם למקרא · הא דלא חשיב הכא רבי יוחנן בן ברוקא דמסכת סוכה פרק לולב וערבה (דף מה:) דאמר חריות של דקל* היו מביאין ומפרש בגמרא משום דכתיב כפות אחת ללולב ואחת (לערבה) למזבח ורבנן מפרשי׳ כפת כתיב משום דרבי לוי מפרש התם טעמא אחרינא ונראה דדוקא הכא שמקרא ומסורת מכחשי אהדדי אית להו יש אם למקרא אבל היכא דלא מכחשו אהדדי דרשי תרווייהו דהא רבי ורבי עקיבא ור׳ שמעון דסברי הכא יש אם למקרא מחייבין בפרק ספק אכל (כריתות דף יז:) ובפרק דם שחיטה (שם דף כב:) בחתיכה אחת ספק של חלב ספק של שומן אשם תלוי משום דמצות כתיב אלא היינו משום דקרא ומסורת דהתם לא מכחשי אהדדי ואפשר לקיים שניהם שבא המקרא דמצות קרינן לחייב אשני מצות דהיינו ב׳ חתיכות והמסורת בא לחייב על כל מצוה אחת ובפרק כל שעה (פסחי׳ דף לו׳ ושם) נמי דריש ר״ע גבי לחם עוני מקרא ומסורת ובפרק לולב הגזול (סוכה דף לד:) תנא נמי ר״ע אומר כשם שלולב אחד כו׳ ומפרש בגמרא *לולב אחד משום דכתיב כפת וכן ר״ש דריש בפ״ק דקדושין (דף יח:) גבי בבגדו בה מקרא ומסורת ומיהו קשה מר׳ עקיבא דלא דריש התם אלא מקרא לחוד ואמאי *לא דריש התם תרווייהו כמו גבי לחם עוני וע״ק דמסקינן בפרק קמא דסוכה (דף ו:) לחד לישנא דכ״ע רבי שמעון ורבנן יש אם למסורת ובפרק כיצד צולין (פסחים דף פו:) גבי בבית אחד יאכל קסבר יש אם למקרא וע״ק דפ״ק דסוכה (ד׳ ט:) פסלינן לכ״ע סוכה תחת סוכה מדכתיב בסכת ולא אמרינן יש אם למקרא*: **אקרא** אני שבעים · ה״מ לשטויי כדמשני בפ׳ ב״ש (זבחים ד׳ לח:) משום דכתיב כנדתה פירוש כך יש להוסיף בנקבה על ימי שבע טומאה דזכר: **מה** כשטיהר בזכר · ה״מ למימר מה בזכר ימי טהרה מרובים על ימי טומאה אף בנקבה ימי טהרה מרובים על ימי טומאה: **כל** הניתנין על המזבח החיצון שנתנן במתנה אחת כיפר · בזבחים בריש ב״ש (דף לו:) תניא מניין לניתנין על מזבח החיצון שנתנו במתנה אחת כיפר תלמוד לומר ודם זבחיך ישפך ונראה דהך דרשה אתיא אליבא דבית שמאי דלב״ה לא צריך קרא דלא עדיפי מחטאת וכן משמע התם בסוף הסוגיא דקאמר דלהך תנאי דמפקי האי דם זבחיך ישפך לדרשה אחרינא כל הניתנין על המזבח החיצון שנתנו במתנה אחת כיפר מנא להו ומשני סברי להו כבית הלל דאמרי אף חטאת שנתנו במתנה אחת כיפר ויליף כולהו מחטאת ותימה למ״ל קרא דמהי תיתי דמעכבי הא אפילו לב״ש לא ילפי מחטאת דאיכא למיפרך שכן חטאת וד׳ קרנות ועוד דמשמע התם דאפילו לב״ה ה״א דמעכבי אי לאו דילפי מחטאת ונראה לפרש דהיינו טעמא משום דמתנות של קרנות נפקא לן בפרק איזהו מקומן (שם דף נג:) מדכתיב סביב והוה חשבינא כולה במתנה אחת א״נ משום דכתיב סביב טובא ושינה הכתוב לעכב להכי איצטריך קרא בין לב״ש בין לב״ה: **ושתים** לעכב · וא״ת הוה ליה למימר שלש לעכב דכי לא כתיב נמי אלא ד׳ הוה ידעינא אחת לעכב דכפרה בכדי לא אשכחן כדאמרי בית הלל והכי מייתרי תרי לרבות שנים וי״ל דבית שמאי לית להו ההיא סברא א״נ קסברי כיון דאיכא שפיכות דמים ליסוד לאו כפרה בכדי הוא*: **מניין** לרביעית דם כו׳ · תימה למ״ל קרא להכי מ״ש משני תלאי ויתיב מב׳ מתים שמטמא ובפרק בהמה המקשה (חולין דף עב:) נמי דבעי רבי ישמעאל קרא לרביעית דם הבא מן המת שמטמא למה לי קרא תיפוק ליה מידי דהוה אבשר המת דדם חשוב כבשר כדמוכח בהמוציא יין (שבת דף עז. ושם:) ובהמנחות והנסכים (מנחות דף קד. ושם) גבי דם נבלה דמטמא ברביעית הואיל ויכול לקרוש ולעמוד על כזית מטמא מידי דהוה אבשר ויש לומר דשאני מת דאפי׳ בשר עצמו לא היה מטמא אי לאו משום דמקומו נעשה נלקח כדאמר במסכת נדה בפרק דם הנדה (דף נה.) דבעי אין גזעו מחליף הלכך דם כיון דגזעו מחליף אי לאו דרבי קרא הייתי מטהר והא דנקט מניין לרביעית דם הבא משני מתים שהוא מטמא לאו משום שיהיה פשוט לו במת אחד בלאו האי קרא דאי במת אחד היה טמא ה״ה בשני מתים אי ליכא מיעוטא דהא תנן בפרק קדשי מזבח (זבחים דף יז. ושם) כל שטומאתו ושיעורו שוה מצטרפין זה עם זה *והא דמטהרי רבנן דפליגי אר״ע משום דמעטיה קרא כדאמר נפשת כתיב והא דאיצטריך קרא בדם השרץ בפרק קדשי מזבח (שם) אע״ג דחשיב כבשר מכל מקום איצטריך לדם נלול דמטמא בכעדשה אף על גב דכי מיקריש מפחית טובא ולהכי תנן התם (שם) דם השרץ ובשרו מצטרפין דשיעורן שוה אבל דם נבלה ובשרה לא וכן מוכח בירושלמי בריש המוציא יין דאמר *דם הנבלה טמא והתנן דם השרץ ובשרו מצטרפין ואין נט כיוצא בו ומיהו קשה דבפרק כל שעה (פסחים דף כב. ושם) לא משני אקושיא דדם כשהותרה נבלה היא ודמה הותרה כדמשני אקושיא דחלב וגיד משמע דדם לא חשיב כבשר לכך נ״ל שיש שום ריבוי דמרבינן ביה דם נבלה ולבתר דמרבינן מסתבר לאוקמי ברביעית שיכול לקרוש ולעמוד על כזית אבל קשה דאם כן דם שרץ נמי דאית ביה ריבויא נבעי מיניה כל כך שיכול לקרוש ולעמוד על כעדשה: **ורבנן** נפשת כתיב · תימה דרבי ישמעאל סבר לקמן יש אם למסורת והיינו כרבנן דדרשי נפשת ואם כן בפרק בהמה המקשה (חולין דף עב.) דפליגי ר׳ ישמעאל ור״ע דדריש ר׳ ישמעאל הנוגע במת בנפש דרביעית דם מטמא וקאמר ר״ע לטעמיה דאמר אף משני מתים מטמא לרבי ישמעאל למה לי תרי קראי בדם המת דמטמא:

דכין

עין ר״מ

כד א ב מיי׳ פ״ב מהל׳ פסולי מוקדשין הלכה א:

פי׳ של תמרים היו מביאין אצל המזבח ומפ׳ בגמרא כנ״ל ר״ת

כה ג מיי׳ פ״ד מהל׳ סוכה הלכה ב סמג עשין מג טוש״ע א״ח סי׳ תרל סעיף ב:

כו ד מיי׳ פ״ד מהלכות טומאת מת הל׳ א:

[שם לג.]

לא דריש תרווייהו כר״ש כמו גבי כו׳ כנ״ל רש״ל

[ועי׳ תוספות סוכה ו: ד״ה ור״ש ותוספות זבחים מ. ד״ה לא נלרכה ותוס׳ נדה טו׳ ד״ה לא ותוס׳ סוכה לג׳ ד״ה כפת ותו׳ פסחים לו׳ ד״ה עוני]

[ועי״ע תוספות זבחים לו: ד״ה מניין]

[ועי׳ תוספות יומא סא. ד״ה כל]

דם נבילה איגו מכשיר הא לטמאות טמא וכן תנינן דם השרץ כו׳ כנ״ל רש״ל

רבינו חננאל

ורבנן ירשיען כתיב׳ חסר ו׳ כלומר אחד הוא ד׳ סבר יש אם למקרא ואע״פ שנכתב ירשיען ירשיען קרינן לא חיישין לכתיבה אלא לקריאה דיש אם למקרא וכן ר׳ יהודה בן רועץ היה דורש שבועיים אע״פ שכתב שבעים אמר שבועיים קרינן ויש אם למקרא וכן בית שמאי לענין חטאות אע״ג דכתיב קרנת חסר כיון דקרינן קרנות הרי כאן שנים דיש אם למקרא · וכן ר׳ שמעון דריש בענין דפני סוכה יש אם למקרא ר׳ שמעון סברי יש אם למקרא בסוכות בסוכות קרינן הרי כאן שש דל חד קרא לגופיה פשו להו ארבעה אתאי הלכתא וגרעתה לרביעית ארקימתא אטפח · וכן רבי עקיבא היה אומר יש אם למקרא ואע״ג דכתיב ועל כל נפשות מת לא יבא כיון דקרינן נפשות אפילו רביעית דם

נושא (עד סוף ד:)
מבנה

יש אם למקרא:
(ג׳ שלבים)
שנוי במה

מקובל לכל הדעות

רשימת הדעות שסוברים יש אם למקרא. ברמ״ב יופיע מעוגים עם מספרים התואמים לרשימה כאן